

Arrest

nr. 61 425 van 13 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco de advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Op 25 december 2009 hebt u uw land van herkomst verlaten en vluchtte u naar België, waar u op 28 december 2009 asiel hebt aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot H.B.(...) (O.V. X) werden aangehaald.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot H.B.(...) (O.V. 6.551.862).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Voor een uitgebreide en gedetailleerde opsomming van de vaststellingen die hiertoe hebben geleid wordt verwezen naar de beslissing van uw echtgenoot.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten (uw geboorteakte en die van uw kinderen) bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, H.B.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 61 424 van 13 mei 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van H.B. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De door verzoeker aangevoerde schendingen van "het beginsel van behoorlijk bestuur" en van artikel 57/6 voorlaatste alinea van de vreemdelingenwet zijn als middel onontvankelijk.

De omschrijving "beginsel van behoorlijk bestuur" is te vaag om ontvankelijk verklaard te kunnen worden; verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden. Ook laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de bevoegdheden van de commissaris-generaal omschrijft, zou geschonden zijn.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden.

Voor zover verzoeker de schending van de proceduregids aanvoert, wijst de Raad er op dat deze geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partij er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Daar waar verzoeker de schending inroept van het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, wijst de Raad er op dat voormelde artikelen betrekking op procedures voor de rechtscollages.

Gezien de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure betreft, maar een administratieve procedure, is de verwijzing naar de regelgeving zoals voorzien in het burgerlijk en gerechtelijk wetboek, niet dienstig.

De aangevoerde schending van artikel 57/7 bis en artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet, worden infra besproken.

2.5. Verzoeker voert aan dat krachtens de paragrafen 197, 198 en 199 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status", onjuiste verklaringen op zich geen voldoende reden zijn om de status te weigeren en heeft de met het verhoor belaste ambtenaar de verantwoordelijkheid om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van het dossier te interpreteren.

Hij stelt dat de commissaris-generaal in casu een manifeste appreciatiefout begaan heeft door telkens de voor verzoeker meest nadelige interpretatie te weerhouden, zonder rekening te houden met bepaalde van zijn verklaringen die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van zijn relaas. Hierdoor wordt aldus verzoeker tevens het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden.

2.6. De Raad wijst er op dat luidens diezelfde paragrafen in de "Guide des procédures" waarnaar verzoeker verwijst, de verklaringen van verzoeker echter moeten gezien worden in het licht van alle gegevens van de zaak. In voormeld handboek (zie nr. 205) wordt verder trouwens ook vermeld dat de kandidaat-vluchteling een poging moet ondernemen om zijn relaas te staven en hij de waarheid moet vertellen.

De bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal telkens de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden, zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van het asielrelaas, acht de Raad geen dienstig verweer. Verzoeker duidt immers niet aan met welke verklaringen de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden.

2.7. Verzoeker stelt ook dat de tweede paragraaf van de bestreden beslissing van algemene aard is en louter de situatie schetst in zijn land van herkomst gedurende de kiesperiode van begin 2008, wat echter niets te maken heeft met zijn problemen. Hij herhaalt dat hij enerzijds problemen heeft met de autoriteiten omdat hij de belangen behartigde van de winkel van een niet geliefd politicus en businessman en anderzijds met S. omdat hij bijkomend bewijsmateriaal aan de autoriteiten gaf door de verklaring te ondertekenen.

Verzoeker stelt aldus het besluit te betwisten dat afgeleid werd uit een té algemene samenvatting van daden die hem niet specifiek aangaan temeer daar elk asielrelaas dient getoetst te worden op individuele merites; verzoeker meent hierin een schending te zien van de motiveringsplicht.

2.8. De commissaris-generaal wijst er in zijn nota terecht op dat het wel degelijk het individueel asielrelaas van verzoeker is, evenwel gekoppeld aan de objectieve informatie waarover het Commissariaats-generaal beschikt over verzoekers land van herkomst, dat tot de bestreden beslissing heeft geleid.

Inderdaad kunnen de problemen die verzoeker aanhaalde, beschouwd worden als een nasleep van de politieke gebeurtenissen in het jaar 2008. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, hoewel hijzelf niet politiek actief was, problemen kende omwille van een parlamentslid van de oppositie, K.S..

Zo zou verzoeker begin april 2008 controle gekregen hebben van de belastingdienst en door de politie zijn aangepakt en zou hij in december 2009 door de politie gedwongen zijn een verklaring af te leggen tegen K.S. zodat de politie tegen deze laatste een zaak kon openen.

Gezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de verhoogde spanning tijdens kiesperiodes die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties, zich na de kiesperiodes, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008, normaliseerde, zijn de door verzoeker voorgehouden moeilijkheden omdat hij de belangen behartigde van oppositiedid K.S., inderdaad niet aannemelijk.

2.9. Wat betreft de afwezigheid van bewijselementen, wijst verzoeker er op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn. Artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet geeft volgens hem tevens de voorwaarden weer volgens dewelke een kandidaat-vluchteling dient erkend te worden en dit zonder dat er bewijsmateriaal voorgelegd wordt.

Verzoeker neemt de tekst van voormeld artikel in zijn verzoekschrift op en verklaart dat hij alle documenten die hij in zijn bezit had, neergelegd heeft; dat zijn relaas niet tegenstrijdig is met algemeen bekende informatie; dat er heel weinig tegenstrijdigheden in zijn relaas terug te vinden zijn die hij overigens tracht te weerleggen, en dat zijn relaas als algemeen geloofwaardig kan geacht worden. Een begin van bewijs is volgens verzoeker dan ook niet noodzakelijk.

Bovendien benadrukt verzoeker dat hij wel een huwelijksakte, een geboorteakte, een rijbewijs en een legerboekje heeft neergelegd, wat volgens hem niet als een onbelangrijk elementen kan beschouwd worden.

Ook wijst hij er op dat hij een medisch attest heeft neergelegd. De commissaris-generaal is, aldus verzoeker, echter "nooit tevreden gesteld"; indien er geen attest voorgelegd wordt, stelt de commissaris-generaal, volgens verzoeker dat de letsels door een doktersattest geattesteerd hadden moeten worden, legt de kandidaat-vluchteling een doktersattest neer, dan antwoordt de commissaris-generaal dat de oorzaken van de letsels er niet in vermeld worden en verwijst naar de procedure op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Legt de kandidaat-vluchteling een doktersattest neer dat de oorzaken vermeldt, dan antwoordt de commissaris-generaal volgens verzoeker dat de dokter dit vermeldde op basis van de verklaringen van de kandidaat vluchteling zelf.

Verzoeker houdt vol dat het attest van de kinesist wel degelijk een begin van bewijs is en meent dat door hier geen rekening mee te houden, de commissaris-generaal het beginsel van de bewijskracht schendt die aan documenten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek.

Verder verklaart hij dat zijn schoonzus naar het ziekenhuis in zijn land van herkomst geweest is om een fotokopie van zijn dossier te verkrijgen, doch zonder resultaat. Volgens verzoeker is het ziekenhuis onwillig om informatie vrij te geven omdat de politie erin verwickeld is. Hij stelt dat zijn schoonzus beloofd heeft nog een tweede keer te proberen.

Wat betreft de datum van aankomst van zijn vrouw en kinderen bij de schoonbroer voor de vlucht, geeft verzoeker toe dat hij daar geen duidelijke herinnering aan overhoudt. Hij wijst erop dat hij dit al op het einde van het verhoor zei dat hij er niet zeker van was. Verzoeker vermeldt trouwens in zijn verzoekschrift van 7 januari 2011 in verband met zijn feitenrelaas dat -in strijd met zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 18, 23)- zijn vrouw en kinderen op 23 december 2009 naar het huis van zijn schoonbroer gingen en ze op 25 december 2009 vertrokken.

Hij legt uit dat zijn vrouw nog precies wist hoe de drie laatste dagen verliepen; het zou dan inderdaad zo geweest zijn dat zijn vrouw en kinderen op 23 december 2009 naar haar broer kwamen om er de laatste twee dagen samen te verblijven.

Verzoeker verklaart hieromtrent nog druk in de weer te zijn geweest met het regelen van de reis en stelt dat men op zulke momenten "de tijdnooties verliest en er geen duidelijke scheiding is tussen dag en nacht".

Aangaande het lidmaatschap van S., laat verzoeker gelden dat hij helemaal geen belangstelling had voor politiek en "automatisch" verklaarde dat S. behoorde tot de partij HHsH gezien deze veruit de meeste stemmen haalt. Het is volgens hem dan ook begrijpelijk dat iemand die niets afweet van politiek, veronderstelt dat een parlementslid deel uitmaakt van de meerderheid.

In zijn repliek op de reisomstandigheden, verwijst verzoeker naar een beslissing van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.10. De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van

vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Inderdaad is het dus zo dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een bewijs kunnen vormen van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De Raad ziet echter niet in hoe verzoeker kan ontheven worden van zijn bewijslast, zoals hij lijkt te poneren. Hij heeft immers geenszins voldaan aan de vereisten vervat in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet

Dit artikel bepaalt:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

Vastgesteld wordt dat verzoeker geen overtuigende, concrete bewijsstukken aangebracht heeft die de door hem beschreven problemen bevestigen en heeft hij hiervoor evenmin een aannemelijke verklaring gegeven.

Zijn verweer dat “Verweerder is nooit tevreden gesteld” (zie verzoekschrift, p. 6), betreft een loutere ridiculiserende bewering die de Raad niet aanvaardt.

Dergelijk verweer doet immers geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat het attest van de kinesist niet aangeeft wat de juiste oorzaak was van verzoekers problemen; de kinesist verklaart enkel dat “Ces pathologies ont été déclenchées en Arménie” (eigen vertaling: “de problemen zijn ontstaan in Armenië”), maar geeft verder geen concrete details.

Trouwens ook de stelling van de kinesist dat “de problemen ontstaan zijn in Armenië” is al te hoog gegrepen; de kinesist kan niet anders dan dit uit de mond van verzoeker zelf te hebben vernomen, doch laat zelfs na dit te vermelden. Hoe dan ook ondersteunt voormeld attest van 13 oktober 2010 de verklaringen van verzoeker afgelegd op het Commissariaat-generaal aangaande de omstandigheden waarin hij zijn verwondingen opliep, niet.

Waar verzoeker de schending inroept van het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het burgerlijk wetboek en artikel 870 van het gerechtelijk wetboek, verwijst de Raad naar hetgeen hieromtrent hoger werd gesteld.

Waar verzoeker tracht zijn gebrek aan bewijs te verklaren door er op te wijzen dat zijn schoonzus zonder resultaat het ziekenhuis heeft gecontacteerd om documenten te bekomen, stelt de Raad vast dat deze uitleg louter een blote bewering betreft. Die wordt niet aangenomen.

Verzoeker heeft inderdaad een aantal documenten voorgelegd die zijn identiteit en gezinssamenstelling aantonen, doch dit verandert niets aan de vaststellingen in de bestreden beslissing daar deze louter gegevens bevatten in verband met zijn identiteit dewelke in casu niet betwist worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij stelt, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen afgelegd heeft die verhinderen zijn relaas aan te nemen.

Het verzoekschrift brengt geen argumenten aan die deze incoherenties verklaren of weerleggen.

De commissaris-generaal merkt in zijn nota terecht op dat de uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker zich vergist heeft, slechts de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote bevestigt, maar deze niet kan vergoelijken. Het volstaat evenmin voor verzoeker om de verklaringen van zijn echtgenote te hernemen en te stellen dat haar versie de juiste was gezien zij beter op de hoogte was van de gebeurtenissen tijdens de laatste drie dagen vóór de vlucht.

De commissaris-generaal stelt terecht dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers van echtgenoten die beweren hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheid werd vastgesteld.

De commissaris-generaal heeft bijgevolg terecht vastgesteld dat het opmerkelijk is dat de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote over hun verborgen verblijf net voordat zij Armenië verlieten dermate verschillend is; deze vaststelling brengt de geloofwaardigheid van hun asielrelaas in het gedrang.

De bewering van verzoeker dat het begrijpelijk is dat iemand die niets afweet van politiek, veronderstelt dat een parlamentslid deel uitmaakt van de meerderheid, wordt door de Raad niet aanvaard. Immers van verzoeker die verklaart reeds tien jaar in zijn kring te hebben gewerkt, kan verwacht worden dat hij weet tot welke partij deze man behoort, ook al weet hij niets van politiek af.

De vaststelling dat verzoeker verklaarde dat S. lid is van het HHSH, de Armeense volksbeweging, terwijl uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat S. een onafhankelijk parlamentslid is en geen lid van enige partij, keert zich inderdaad ook tegen zijn geloofwaardigheid.

Op de verwijzing van verzoeker naar een beslissing van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen antwoordt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker geen enkele moeite doet om de motivering aangaande de ongeloofwaardig bevonden reisroute en reisdocumenten in concreto te weerleggen. Deze motivering blijft dan ook staande.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst.

Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan die de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden weerleggen.

Gelet op deze vaststelling werd het relaas van verzoeker terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen.

Artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet is niet geschonden.

2.11. Verzoeker voert ook nog een schending aan van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet gezien hij, naar hij stelt, reeds in het verleden slachtoffer werd van vervolging en ernstige schade heeft ondergaan. Verzoeker verwijst naar het voormeld attest van een kinesist; hij haalt ook rechtspraak aan van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.12. De Raad stelt vast dat verzoeker met dergelijk verweer volledig voorbij gaat aan de vaststellingen die daaromtrent (zie hoger) werden gemaakt en waaruit volgt dat zijn relaas ongeloofwaardig is.

Artikel 57/7bis is, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet van toepassing gezien zijn voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen als ongeloofwaardig van de hand werden gewezen. Derhalve is er in casu geen aanwijzing dat de vrees van verzoeker gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarnaar hij in zijn verzoekschrift verwijst, op hem toepassing vindt.

2.13. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet erkend.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.14. In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat dit relaas ongeloofwaardig is. Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 § 2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, c. van voormelde wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Voormeld artikel 48/4 is niet geschonden.

2.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 6 oktober 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven, dewelke de Raad beaamt en overneemt."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE